

Sygn. akt I ACa 931/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wiesława Kuberska (spr.)
Sędziowie:	SSA Krzysztof Depczyński SSA Anna Beniak
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jacek Raciborski

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2012 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. B. (1) i M. B. (2)**

przeciwko **(...) Bankowi (...)** z siedzibą w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 6 czerwca 2012 r. sygn. akt I C 340/11.

I. zmienia zaskarżony wyrok na następujący:

„1. oddala powództwo w całości;

2. zasądza solidarnie od powodów M. B. (1) i M. B. (2) na rzecz (...) Banku (...) z siedzibą w W. kwotę 3.617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych z tytułu zwrotu kosztów procesu.”

II. zasądza solidarnie od powodów M. B. (1) i M. B. (2) na rzecz (...) Banku (...) z siedzibą w W. kwotę 7.540 (siedem tysięcy pięćset czterdzieści) złotych z tytułu zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 931/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 6 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy

w Łodzi pozbawił wykonalności w stosunku do M. B. (1) i M. B. (2), jako dłużników solidarnych, tytuł wykonawczy w postaci prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 29 czerwca 2004 r., wydanego przez Sąd Okręgowy w W. w sprawie o sygn. akt III Nc 303/04 w części, tj. w zakresie kwoty 96.800 zł tytułem należności głównej oraz w zakresie ustawowych odsetek od w/w kwoty za okres od dnia 8 lutego 2003 r. do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałej części oraz orzekając w przedmiocie kosztów procesu

(wyrok – k. 194).

Sąd Okręgowy wydał powyższe orzeczenie na podstawie ustaleń faktycznych, z których wynika, że:

W dniu 17 grudnia 1999 r. pomiędzy (...) sp. z o.o. w W., jako leasingodawcą a M. B. (2), jako leasingobiorcą została zawarta umowa leasingu operacyjnego nr 014 - 25. Przedmiotem leasingu był ciągnik siodłowy marki V. o wartości wg faktury zakupu 115.000 zł + VAT.

W dniu 30 grudnia 1999 r. leasingodawca przekazał M. B. (2) przedmiot leasingu.

W dniu 30 grudnia 1999 r. (...) sp. z o.o. w W. powiadomiła M. B. (2) o dokonanych przelewach wierzytelności leasingowej na (...) Bank (...) w W. i wskazała, że opłaty leasingowe należy wpłacać na rachunek dotychczasowego leasingodawcy w (...) Banku (...) w W..

W dniu 3 stycznia 2000 r. pomiędzy (...) sp. z o.o. w W., a (...) Bankiem (...) w W. zawarta została umowa przelewu wierzytelności leasingowej nr (...), przysługującej leasingodawcy z tytułu umowy leasingu z dnia 17 grudnia 1999 r. wobec leasingobiorcy M. B. (2). Leasingodawca przeniósł na (...) wierzytelność o wartości 120.615,96 zł. Tego samego dnia pomiędzy (...) sp. z o.o. w W., a (...) Bankiem (...) w W. zawarta została umowa przewłaszczenia przedmiotu leasingu w celu zabezpieczenia wierzytelności Banku z tytułu przelewu wierzytelności. Zgodnie z § 6 umowy bez pisemnej zgody Banku (...) nie mogło dokonać zbycia lub obciążyć przedmiotu umowy przed spłatą całości wierzytelności, za wyjątkiem praw wynikających z umowy leasingu. Zgodnie z § 8 umowy w przypadku niespełnienia w terminie wymagalnej opłaty przewidzianej harmonogramem opłat określonych w umowie o przelew wierzytelności, o której mowa w § 1, Bank powiadomi pisemnie o tym fakcie leasingodawcę i po upływie 3 dni roboczych od dnia doręczenia w/w zawiadomienia staje się właścicielem przedmiotu umowy. Do czasu wydania przedmiotu umowy Bankowi zgodnie z ust. 1 leasingodawca włada w charakterze biorącego rzecz na używanie zgodnie z postanowieniami niniejszej umowy, z zastrzeżeniem postanowień umowy leasingu. Zgodnie z § 11 umowy, w przypadku niespłacenia wierzytelności w terminie określonym w umowie przelewu, o której mowa w § 1 umowy, (...) sp. z o.o. zobowiązana była zwrócić (wydać) Bankowi przewłaszczone rzeczy na każdorazowe żądanie Banku.

W dniu 31 maja 2000 r. powód zdał przedmiot leasingu spółce z ograniczoną odpowiedzialnością (...) w W., ponieważ ze względu na stan techniczny, pojazd ten nie nadawał się do użytkowania. Powód odprowadził pojazd na parking tej spółki, ponieważ taką informację otrzymał z firmy leasingowej (...).

Szacunkowa wartość pojazdu V. (...), będącego przedmiotem umowy leasingu operacyjnego nr 014 - 25 wynosiła w dniu 31 maja 2000 r. 96.800 zł netto (118.100 zł brutto).

Nakazem zapłaty z dnia 29 czerwca 2004 r., wydanym przez Sąd Okręgowy w W. w sprawie o sygn. akt III Nc 303/04 zasądzona została solidarnie od M. B. (2) i M. B. (1) na rzecz Banku (...) w W. kwota 102.733,78 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 8 lutego 2003 r. do dnia zapłaty.

Powyższy nakaz zapłaty wydany został na podstawie weksla własnego in blanco, wystawionego przez M. B. (2) i poręczonego przez M. B. (1) na zabezpieczenie zobowiązań wynikających z umowy leasingu operacyjnego z dnia 17 grudnia 1999 r.

W dniu 23 marca 2009 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ł.A. Z. wszczął na podstawie w/w nakazu zapłaty egzekucję z wniosku wierzyciela - (...) Banku (...) w W..

W dniu 8 lutego 2011 r. M. B. (2) i M. B. (1) złożyli oświadczenie o potrąceniu przysługującej im wobec (...) Banku Spółdzielczego (poprzednia nazwa (...) Bank (...)) w W.) wierzytelności w kwocie 122.000 zł tytułem rozliczenia korzyści uzyskanych przez Bank wskutek rozwiązania przedmiotowej umowy leasingu na podstawie pkt. 6 zdanie pierwsze tej umowy przed umówionym pierwotnie terminem, na jaki umowa została zawarta, z powodu nienaprawialnej wady fabrycznej ciągnika zwróconego leasingodawcy w dniu 31 maja 2000 r.

i przyjętego w imieniu leasingodawcy przez upoważnioną przez niego firmę (...) sp. z o.o., z wierzytelnością (...) Banku (...) w kwocie 102.733,78 zł, wynikającą z nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 29 czerwca 2004 r. wydanego w sprawie o sygn. akt

III Nc 303/04 przez Sąd Okręgowy w W.. Powodowie wskazali, że stosownie do treści art. 499 k.c. potrącenie stało się możliwe już w dniu

31 maja 2000 r., w związku z czym oświadczenie o potrąceniu ma moc wsteczną począwszy od tej daty.

Oświadczenie o potrąceniu zostało doręczone pozwanemu w dniu 14 lutego 2011 r.

Pismem z dnia 23 lutego 2011 r. (...) Bank(...) poinformował powodów, że uważa ich oświadczenie o potrąceniu za prawnie bezskuteczne, jako pozbawione podstaw faktycznych i prawnych. Pozwany stwierdził, że potrącona wierzytelność w kwocie 122.000 zł nigdy nie przysługiwała powodom wobec Banku. Pozwany stwierdził ponadto, że przedmiotowa wierzytelność mogła zostać przedstawiona do potrącenia

z wierzytelnością Banku dopiero z chwilą uprawomocnienia się nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w W.i uległa przedawnieniu jeszcze przed wytoczeniem powództwa przez Bank w sprawie o sygn. akt III Nc 303/04.

W ocenie Sądu Okręgowego w sprawie zachodziły przesłanki do częściowego pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności, tj. w zakresie kwoty 96.800 zł tytułem należności głównej oraz w zakresie odsetek ustawowych od tej kwoty za okres od dnia 8 lutego 2003 r. do dnia zapłaty. Skuteczne okazało się bowiem oświadczenie o potrąceniu wierzytelności, złożone przez powodów w dniu 8 lutego 2011 r. Powodom przysługiwała wobec pozwanego wierzytelność, wynikająca ze zwrotu przez powoda przedmiotu leasingu, równa jego wartości netto w dacie zwrotu (96.800 zł). Stanowi ona bowiem korzyść uzyskaną przez pozwanego, ponieważ jeżeli Bank zbyłby pojazd, uzyskałby korzyść właśnie w postaci jego wartości netto (bez podatku VAT, który musiałby odprowadzić).

Przedmiotowa umowa leasingu chociaż została zawarta przed wejściem

w życie zmian do kodeksu cywilnego wprowadzających umowę leasingu jako umowę nazwaną, zgodny zamiar stron i cel zawartej umowy leasingu, polegającej na korzystaniu przez leasingobiorcę z pojazdu za wynagrodzeniem, uzasadnił zastosowanie w niniejszej sprawie zasady uregulowanej obecnie w art. 709¹⁵ k.c.

Za bezzasadny należało uznać zarzut pozwanego, że przekazanie przedmiotu leasingu nastąpiło na rzecz osoby trzeciej bez woli i wiedzy Banku oraz wbrew postanowieniom umowy przelewu wierzytelności leasingowej, skoro powód nie został zobowiązany do przekazania pojazdu Bankowi, oraz ze względu na to, że sam leasingodawca wskazał mu firmę, której ma zdać samochód.

Niezasadny był też zarzut niemożności dokonania potrącenia z uwagi na przedawnienie wierzytelności powodów. Potrącenie stało się bowiem możliwe od kiedy wierzytelność pozwanego była wymagalna, czyli od 8 lutego 2003 r.

Zatem, w momencie, gdy potrącenie stało się możliwe, wierzytelność powodów z tytułu korzyści uzyskanych przez pozwanego w związku ze zwrotem pojazdu, nie była jeszcze przedawniona. Zwrot pojazdu nastąpił 31 maja 2000 r., więc wierzytelność powodów z tego tytułu przedawniłaby się dopiero z datą 31 maja 2003 r.

(uzasadnienie zaskarżonego wyroku – 195 – 201).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany, zaskarżając go w zakresie pkt. 1, 3 i 4 i zarzucając:

1) obrazę art. 233 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie ustanowionej w nim zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów, co miało wpływ na wynik sprawy, w następstwie wadliwego ustalenia, że:

- pozwany w wyniku zwrotu przedmiotu leasingu w postaci ciągnika siodłowego (...) odniósł podlegającą potrąceniu korzyść w wysokości równowartości zwróconego przez powoda na rzecz osoby trzeciej pojazdu,
- będący przedmiotem leasingu pojazd (...) został uszkodzony w sposób nienaprawialny, co jest sprzeczne z opinią biegłego sądowego, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do odmiennego wniosku;

2) naruszenie art. 840 § 1 pkt. 2 k.p.c. i art. 498 k.c. poprzez błędne zastosowanie tych przepisów w następstwie wadliwego ustalenia, że powodom przysługiwała wobec pozwanego Banku wierzytelność równa kwocie uzyskanych korzyści wynikających z przedterminowego rozwiązania umowy leasingu w wysokości wartości zwróconego pojazdu, którą to wierzytelność powodowie mogli potrącić z wierzytelnością pozwanego, wynikającą z prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 29 czerwca 2004 r., wydanego przez Sąd Okręgowy

w W. w sprawie o sygn. akt III Nc 303/04, podczas gdy powodom nie przysługiwała wobec Banku powyższa wierzytelność oraz

w następstwie błędnego przyjęcia, że jest możliwe podniesienie w ramach powództwa przeciwegzekucyjnego zarzutu potrącenia, z którego strona powodowa mogła skorzystać w toku postępowania rozpoznawczego w w/w sprawie Sądu Okręgowego;

3) naruszenie art. 709¹⁵ k.c. poprzez zastosowanie tego przepisu do stanu faktycznego sprzed daty jego wejścia w życie oraz dokonanie jego wadliwej subsumpcji do stanu faktycznego nieobjętego treścią powołanego przepisu, w sposób sprzeczny z postanowieniami obowiązującej umowy leasingu;

4) naruszenie art. 65 § 2 k.c. w związku z postanowieniami umowy leasingu, zawartymi w załączniku nr 1 do tej umowy (tj. ogólnymi warunkami umowy leasingu operacyjnego) w następstwie wadliwej wykładni postanowień umowy leasingu poprzez błędne ustalenie, jakoby leasingodawca i pozwany ponosili odpowiedzialność za wybór i stan przedmiotu leasingu oraz art. 65 § 2 k.c. w związku z § 8 ust. 1 umowy przewłaszczenia poprzez przyjęcie, że pozwany Bank miał obowiązek dokonania przewłaszczenia przedmiotu leasingu ze skutkiem rozporządzającym;

5) naruszenie art. 118 k.c. w zw. z art. 502 k.c. poprzez uznanie za dopuszczalne potrącenia wierzytelności przedawnionej, tj. wierzytelności powodów opisanej w oświadczeniu o potrąceniu z dnia 8 lutego 2011 r., z wierzytelnością pozwanego wynikającą z prawomocnego nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w W..

W następstwie tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie solidarnie od powodów kosztów postępowania za obie instancje

(apelacja – k. 208 – 214).

W odpowiedzi na apelację powodowie wnieśli o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych

(odpowiedź na apelację – k. 223 – 227).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Pomimo podniesienia w apelacji licznych zarzutów dotyczących obrazy prawa materialnego, w pierwszej kolejności zostanie omówiony zarzut naruszenia przepisów postępowania, gdyż wnioski w tym zakresie determinują kierunek dalszych rozważań, skoro prawidłowość zastosowania norm prawa materialnego może być badana jedynie na gruncie niekwestionowanych ustaleń faktycznych.

Zgodzić się należy ze skarżącym, że ustalenia faktyczne w aspekcie uzyskania przez niego korzyści wynikającej ze zwrócenia przez powoda na rzecz osoby trzeciej pojazdu, będącego przedmiotem umowy leasingu z dnia 17 grudnia 1999 r. oraz przyjęcia, iż pojazd ten był uszkodzony w sposób nienaprawialny, stoją w opozycji do wymogów płynących z art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem sąd zobowiązany jest dokonać kompleksowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego przy jednoczesnym uwzględnieniu kryteriów wiarygodności i mocy dowodowej zebranych dowodów. Tymczasem przekonanie Sądu Okręgowego co do znaczenia przede wszystkim dowodów z zeznań powodów oraz opinii biegłego na powyższe okoliczności nie świadczy o dokonaniu prawidłowej ich oceny, nie uchybiającej wymogom logicznego rozumowania.

Sąd wniosek Sądu, że pozwany uzyskał korzyść równoznaczną z wartością przedmiotu umowy leasingu jest błędny. Powodowie nie przedstawili bowiem żadnego dowodu, wskazującego na to, że zwrócili pozwanemu przedmiotowy pojazd. Materiał dowodowy zebrany w sprawie prowadzi wręcz do wniosku przeciwnego, skoro samochód został zdany w dniu 31 maja 2000 r. spółce (...), wskazanej przez leasingodawcę (...), który w tym czasie nie był wierzycielem. Powodowie mieli tego świadomość, bowiem już w dniu 30 grudnia 1999 r. zostali zawiadomieni o przelewie wierzytelności przysługującej leasingodawcy z mocy umowy zawartej w dniu 17 grudnia 1999 r. Mając zatem wiedzę, że wierzytelność przeszła na (...) Bank (...) w W., powinni wszelkich czynności dokonywać wobec aktualnego wierzyciela i jego informować o dostrzeżonych wadach nabytego pojazdu, czy ustalać warunki rozwiązania umowy, łącznie z kwestią zwrotu pojazdu. Przekazując przedmiotowy samochód podmiotowi nieuprawnionemu, powodowie nie mieli podstaw by z tej okoliczności wywodzić istnienie wierzytelności przysługującej im wobec pozwanego.

Wniosku tego nie zmienia przy tym treść umowy przewłaszczenia, zawartej przez leasingodawcę ze (...) Bankiem (...) w W.. Wprawdzie § 8 ust. 1 w zw. z § 11 umowy normował sytuację przejęcia pojazdu na własność przez pozwanego, stanowiąc o obowiązku jego zwrotu przez leasingodawcę, ale zwrot ten uzależnił od żądania Banku, z którym mógł on wystąpić dopiero w razie niespłacenia w terminie opłaty leasingowej. Sąd Okręgowy przyjmując, że nastąpił zwrot przedmiotowego pojazdu, generujący wierzytelność po stronie powodów, pominął okoliczności sprawy, z których wynika przede wszystkim, że powodowie nie oddali pojazdu pozwanemu oraz że pozwany nie został w ogóle zawiadomiony o zwrocie pojazdu na rzecz leasingodawcy i jego przyczynach. Z tych wszystkich względów uznać należy, że pozwany wobec braku wiedzy o czynnościach dokonywanych przez powoda z leasingodawcą i niemożności wyrażenia na nie zgody, nie wystąpił z żądaniem zwrotu pojazdu do leasingodawcy, choć niewątpliwie leżało to w jego interesie. Niemniej jednak nie miał obowiązku zgłoszenia takiego żądania. Samo zaś założenie, że uzyskał on korzyść w postaci wartości pojazdu uznać należy za nieuzasadnione w świetle poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń, a zwłaszcza braku żądania wydania pojazdu Bankowi.

Wątpliwości budzi nadto skuteczność samego rozwiązania umowy leasingu z mocy postanowień zamieszczonych w punkcie 6 ogólnych warunków umowy leasingu. Przedterminowe rozwiązanie tej umowy uzależnione było bowiem m.in. od wystąpienia nienaprawialnego uszkodzenia przedmiotu leasingu. Na okoliczność zaistnienia takiego uszkodzenia pojazdu Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego

z zakresu wyceny, naprawy i eksploatacji pojazdów mechanicznych oraz przesłuchał powoda. Zeznania powoda nie mogą jednak uchodzić za przekonujące, by uznać że udowodniona została okoliczność wystąpienia takich problemów technicznych pojazdu, które uniemożliwiały jego dalszą eksploatację. Powód twierdził bowiem, że nabył pojazd używany, wyprodukowany w 1999 r. i że po kilku miesiącach jego użytkowania, wystąpiła konieczność zwrotu pojazdu, gdyż był uszkodzony w sposób nienaprawialny, a przecież sam dokonywał wyboru pojazdu, co wynika z pkt. 2 ogólnych warunków umowy. Miał również świadomość, że pojazd był używany i ewentualne jego wady nie pozostają w zasięgu odpowiedzialności leasingodawcy, chcąc natomiast rozwiązać umowę leasingu wiedział, że musi wykazać uszkodzenia nienaprawialne.

Sporządzona przez biegłego na tę okoliczność opinia nie stanowi miarodajnego dowodu, wskazującego że tego rodzaju uszkodzenie wystąpiło, czego przyczyną jest przede wszystkim brak w aktach niniejszej sprawy informacji dotyczących stanu pojazdu. Biegły w swej opinii oparł się głównie na protokole przejęcia pojazdu przez spółkę (...), nie dysponując zdjęciami pojazdu, szczegółowym jego opisem, czy dotyczącą go dokumentacją w postaci dowodu rejestracyjnego, karty pojazdu, faktury zakupu itp., na co wprost wskazał. Ponadto opinię sporządzał po ponad 11 latach od oddania pojazdu leasingodawcy bez możliwości bezpośredniego zbadania jego obecnego stanu technicznego. Mimo wszystko biegły wyprowadził na podstawie szczątkowych informacji wniosek, że szacunkowe uszkodzenie silnika pojazdu wynosi ok. 50%, sama zaś wartość samochodu opiewa na kwotę 96.800 zł. Nie sposób jest zatem przyjąć, że wady techniczne pojazdu stanowiącego przedmiot umowy uzasadniać mogły jej rozwiązanie w trybie postanowień pkt. 6 OWU. Zasady logicznego rozumowania nie pozwalają bowiem przyjąć, że 50% uszkodzenie silnika pojazdu równoznaczne jest z wystąpieniem nienaprawialnych wad, tym bardziej że w ocenie biegłego nie spowodowały one znacznego obniżenia wartości całego samochodu.

Niemniej jednak, gdyby nawet doszło do przyjęcia, że wystąpiło nienaprawialne uszkodzenie pojazdu, a brak jest tylko dokumentacji, wspierającej twierdzenia powodów w tym zakresie, winni oni wykazać, że przekazali rzeczony pojazd pozwanemu. Dopiero wówczas powstała by po ich stronie wierzytelność, mogąca podlegać potrąceniu z wierzytelnością pozwanego, wynikającą z nakazu zapłaty z dnia 29 czerwca 2004 r. Ze względu na to, że materiał dowodowy sprawy nie wskazuje na nabycie przez pozwanego korzyści odpowiadającej wartości pojazdu, gdyż pojazd ten nie został mu przekazany, a zatem po stronie powodów nie powstała zgłaszana przez nich wierzytelność, analizowanie dalszych przesłanek dopuszczalności potrącenia, regulowanych art. 498 i nast. k.c. jest bezprzedmiotowe. Nie został bowiem spełniony podstawowy wymóg potrącenia, tj. istnienie dwóch wierzytelności wzajemnych. Tym samym nie ma znaczenia badanie dopuszczalności podniesienia dopiero w powództwie przeciwegzekucyjnym zarzutu potrącenia i możliwości wystąpienia z tym zarzutem już na wcześniejszym etapie postępowania, w którym powstawał tytuł egzekucyjny.

W konsekwencji podkreślenia wymaga, że w sprawie nie wystąpiły podstawy pozwalające pozbawić tytuł wykonawczy wykonalności w oparciu o art. 840 § 1 pkt. 2 k.p.c.

Zważyć nadto należy, że nieuzasadnione było zastosowanie przez Sąd Okręgowy art. 709¹⁵ k.c., gdyż przepis ten nie obowiązywał w dacie zawierania umowy leasingu, a nadto nie odnosił się do stanu faktycznego ustalonego w sprawie. Z tych powodów nie mógł być stosowany nawet przez analogię. Reguluje on bowiem sytuację rozwiązania umowy leasingu przez finansującego na skutek okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność korzystający oraz daje prawo finansującemu do żądania zapłaty wszystkich niezapłaconych rat, pomniejszych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek zapłaty rat przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu. Tymczasem w rozpoznawanej sprawie przedmiotem subsumcji był stan faktyczny skoncentrowany wokół rozwiązania umowy przez leasingobiorcę (korzystającego). Co za tym idzie Sąd Okręgowy powinien zbadać, zgodnie z wymogami art. 65 § 2 k.c., zamiar stron i cel przedmiotowej umowy leasingu, uwzględniając jej treść, choć była to w dacie jej zawarcia umowa nienazwana, zamiast odwoływać się do później wprowadzonych do kodeksu cywilnego przepisów, nie mających zastosowania w sprawie, dokonując przy tym niewłaściwego ich wyboru.

Czyniąc jedynie hipotetyczne odniesienie do podniesionej w apelacji kwestii niedopuszczalności potrącenia z uwagi na przedawnienie wierzytelności powodów i przyjmując wyłącznie dla celów rozważenia ostatecznego ze wskazanych w apelacji zarzutów, że powodom przysługiwała wierzytelność w stosunku do pozwanego, zgodzić się należy z Sądem Okręgowym, że do przedawnienia tego nie doszło. Zgodnie bowiem

z art. 499 k.c. oświadczenie o potrąceniu ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe, a więc od chwili, gdy powstały dwie wierzytelności wymagalne, nadające się do potrącenia. Wierzytelność Banku w stosunku do powodów stała się wymagalna z datą wypełnienia weksła,

tj. z dniem 7 lutego 2003 r., natomiast wierzytelność powodów z dniem oddania pojazdu – 31 maja 2000 r. Uwzględniając trzyletni termin przedawnienia wierzytelności powodów, do przedawnienia tej wierzytelności doszłoby w dniu 31 maja 2003 r., czyli po dniu 7 lutego 2003 r., w którym potrącenie było możliwe. Co za tym idzie, chociaż obecnie wierzytelność powodów jest przedawniona, w chwili, gdy potrącenie stało się możliwe, jej przedawnienie jeszcze nie nastąpiło. Sąd Okręgowy nie naruszył zatem

art. 118 k.c. w zw. z art. 502 k.c.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny, działając na podstawie

art. 386 § 1 k.p.c., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo w całości oraz w związku z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, zasądził solidarnie od powodów na rzecz pozwanego kwotę 3.617 tytułem zwrotu kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego wskazane w § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002, Nr 163, poz. 1348 ze zm.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., zasadzając solidarnie od powodów na rzecz pozwanego kwotę 7.540 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika powoda, wskazane w § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 in principio rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu

(Dz. U. 2002, Nr 163, poz. 1348 ze zm.) oraz opłata sądowa od apelacji, obliczona stosownie do art. 3 ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy

z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych

(Dz. U. 2010, Nr 90, poz. 594 ze zm.).